

Pensaments d'un moribund

Sóc a dins i a fora,
sóc viu i mort,
totes quatre coses alhora.

No sento ni fred ni calor,
ni tristesa ni amor,
no sé què em passa.

Allà on sóc,
no tinc gens de lloc,
i alhora en tinc massa.

No tinc clar per què
faig tot el que faig,
crec que desvario.

Tinc el cap emboirat,
però alhora penso
amb gran claredat.

He visitat l'infern i el cel,
però tot ho veig
tapat per un vel.

L'única cosa que tinc clara
és que moltes coses
passen a la vegada.

Tot el que sento es un somni,
però també és real.
No, espera... no ho és.

Per fi desperto;
miro al meu voltant,
tot és de color blanc.

Ja sé on sóc: un hospital.
Ja sé què sento: dolor.
Ja ho recordo tot.

Ja recordo la caiguda,
l'accident, el dolor intens.

l'ambulància...

Ara ja ho sé tot,
tot el que no sabia
sé per què sóc aquí...

Sóc aquí per morir.

Paper Knight

Mi escuela ideal soñada

En estos poquitos versos
mi deseo es describir
mi escuela ideal soñada
para mejorarla así.

Sueño con que sea un colegio
donde reine la igualdad,
donde los niños y niñas
aprendan a cooperar.

Sueño con que todos juntos
nos sepamos respetar
y que nuestro lema sea
“tolerancia sin igual”.

Sueño con vencer al bulling,
con poder dormir en paz
sin pensar que en el recreo
sola volveré a jugar.

Sueño con tener amigos
con los que poder contar
y descubrir todos juntos
la magia de la amistad.

Sueño con miles de libros
que me permiten volar
a mundos de fantasía
donde no es fácil llegar.

Sueño con que un día mi profe
llore de felicidad
al comprobar que sus “niños”
ya se van a graduar.

Sueño con no olvidar nunca
mi gran etapa escolar,
me llevo buenos recuerdos
que me han hecho madurar.

Chispita

Deliri atemporal

(A *Odisseu*, de Raül Samora)

Amb la mirada encesa pel gest de teva essència
palpo ta pell ardent que amb alè em fas desprendre.
Fas foll mon pensament i, és que me das febre!
I aquest glatir no cessa, puix ets tu ma demència.
Allibera'm, t'ho prego de la creixent tensió
que governa mon cos irreflexivament
sent-la, no esquivis tros però. Per un moment
vull que siguis meu – ho admeto – en recòndit racó
de ment de poetessa que abandonis consciència.
En un racó de ment necessito que, tendre,
em besis estrenyent-me, amb cremor de gebre
i em mostris la grandesa, la forma del foc mia.
Per les nostres efímeres nits amb teues carícies,
i per les nostres feres, desfermades amb dies...
Brindo! Però en concret pels instants a destemps,
pels imprevists, de fet; atemporals moments...
Pels bells equilibris de mirades torçades
que agiten i fan sismes esquinçant temps de vides
nostres. Emmarcant-ne fragments a les parets
de la nostra memòria. I així et duc amb mi a sobre.
I, és aquesta glòria que em fa sentir un “sempre”.
Aquest dolç estrany impuls que per menys d'un segon
em xiuxiueja a oïda, la meva transcendència.
Diu mots d'eternitat. I silenci a mon
cap desencisat que diu que m'apagaré.

Nota al lector/a: no sé si ja vaig enviar el document el divendres degut a problemes que vaig tenir amb la connexió. M'ha fet dubtar el fet que no rebés un correu que confirmi la meva inscripció. En el cas que ja l'hagi enviat ignori aquest document i en el cas que no ho hagi fet ignori aquesta nota.

Osculto mi pecho
un conservatorio saqueado por el viento
lleno de mandarinas y pájaros húmedos
a las afueras del pecho
más allá de sus barcos y de las clínicas dentales
un muchacho
tan solo la caricia de las flores en la sombra del mar
un muchacho anda cantando en todos los idiomas
las palabras y el muchacho
poco tienen que ver con la botella de lluvias difuntas
acaso doma ratones en el camino fluvial de los sauces
es un millennial dicen los aventurados
la miel de mi abuelo tiene 102 siglos
el muchacho sin ojos pasea un globo como los monjes en la feria
no recuerda el encargo del diapasón
apenas puede sacarse los abonos municipales de teatro para jóvenes
lleva pajarita y mira a los gorriones detrás del piano
el muchacho ha cerrado ese libro de Saint-John Perse porque solo entendía
un gato lleno de cecina nubosa
va por ahí recogiendo piedras
el muchacho no sabe silbar
lee artículos sobre la botánica de Massachusetts
juega a enamorarse pero su danza es un tojo que florece en los costureros
el muchacho no entiende su letra
es una guitarra lejana como nieves estivales
mejor no le preguntéis por el imperativo categórico
comprará su entrada en algún burdel de jardineros
en el puerto púrpura de trópicos envueltos en migas tiernas
el hombre fuente
el hombre de los dos sueños
sus ojos

el muchacho lleva hierbabuena en una maceta antigua.

MEATPACKING DISTRICT

*...where the dead walked and the living
were made of cardboard.*

-Ezra POUND

AL dors de la tarda,
quan el dia s'enderroca
a les cantonades,
se'ns pot veure degustar
l'aliena sal que delimita
l'arrel exacta de les nostres venes.

Creiem en Déu
i la resta són sospitosos.
Envasem el temps no retornable
dins contenidors que la nit ovula.

Som els habitants.

Omplim les nostres boques de grans obres
on les carícies són la tarifa plana
de les vies ràpides,
on la unitat es revela en l'escarificació
d'animals rebentats en corbes
sense visibilitat.

Amb un infal·lible esqueix de jerarquies
i un altre de neons de baix impacte
amaguem dins les fissures sinòptiques
de la proclamació
la llima gastada de la renúncia,
caminem els últims graons
de la fusta rovellada
i serrem el globus ocular
de la ceguesa blanca,
immensament blanca,
per mantenir el cap fred
amb un peu a l'abisme
i l'altre a la teranyina
que espera la gota final,
definitiva,

L'última generació

de columnes indemnes
a la llera de ciutats enfonsades,
a les ruïnes imminents de murs absents,
a la malaltissa, profunda
persistència de les gramínies.

I a la taula d'operacions d'aquestes mans
que la carestia allarga, sense temps a respirar,
sense cap pausa,

esperem en fila la nostra dosi diària
de consciència privatitzada per déus de guix,
de consciència devorada pels pardals
que patrullen el pa de les baranes,
el pa d'avui,

el pa nostre de cada dia
que embafa coloms d'ales esmolades,
doble eucaristia mat
que la nit de la humanitat evadeix
en cultius d'embòlies,
d'arbres extirpant-se mútuament,
oxidant-se sota l'andana sense vida
d'un cel edificat
a recer de nosaltres, els habitants,
que alimentem amb carn asfaltada
el ventre implacable del saqueig.
Tal és
el nostre testimoni.

ABUELA Y LOCOMOTORA

Mi abuela
que era gorda como una nube en agosto
que se pintaba los labios
con mermelada de fresa
que tenía en su mirada geografía con cataratas
y poemas crípticos
que era en esencia gorda
porque su amor hinchaba

que adivinaba nietos con el olfato
que, como comprendí más tarde:
su carne era su bondad
que estaba delirante, sonrosada
depositada en el rechinado
de aquella silla mecedora,
que sonreía y echaba el humo por su nariz;

mi abuela
que era rítmica, mística, dulce
que modelaba flores con papel crepé
y era también oscura
como el cristal de los aparatos de petróleo

que predijo su muerte
y la anunció cantando
mientras nosotros hurgábamos
vestigios de su fogón

que marchó peregrina
llevando consigo una murmuración de hijas

con sus miradas límpidas
con las chapitas rojas de papel de flor
y manos trémulas de tan hermosas,
y llevaba consigo un can casi tan negro
como las ojeras que dejó el hollín

que llegó, que vino, que se fue delirante
entre color y parafina;

mi abuela
que era locomotora y nube
máquina y meteoro
que en un abrazo de gordos brazos
mi abuela gris, como nube de agosto,
me arrullaba,
y yo dormía en sus brazos, gordos
suavecitos como almohadas
y era entonces, yo, como un tren
pequeñito, jugando al cigarrillo
rondando siempre sus pies;

mi abuela
que, gorda de amor, como una nube de agosto,
estuvo, siempre, a punto de llover.